

Præjudicielt spørgsmål

Er et landbrugsareal et permanent græsareal som omhandlet i forordningens artikel 2, nr. 2) ⁽¹⁾, når det i mindst fem år har været anvendt og fortsat anvendes til dyrkning af græs eller andet grøntfoder, men arealet i denne periode er blevet pløjet og i stedet for det hidtidige grøntfoder (i den foreliggende sag: kløver) tilsås med andet grøntfoder (i den foreliggende sag: agergræs), eller er der i sådanne tilfælde tale om omdrift, som udelukker, at arealet kan blive til permanent græsareal?

⁽¹⁾ Kommissionens forordning (EF) nr. 796/2004 af 21.4.2004 om gennemførelsesbestemmelser vedrørende krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem som omhandlet i Rådets forordning (EF) nr. 1782/2003 om fastlæggelse af fælles regler for den fælles landbrugspolitik ordninger for direkte støtte og om fastlæggelse af visse støtteordninger for landbrugere (EUT L 141, s. 18).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Tribunal Central Administrativo Norte (Portugal) den 4. februar 2013 — Marina da Conceição Pacheco Almeida mod Fundo de Garantia Salarial, IP og Instituto da Segurança Social, IP

(Sag C-57/13)

(2013/C 108/35)

Processprog: portugisisk

Den forelæggende ret

Tribunal Central Administrativo Norte

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Marina da Conceição Pacheco Almeida

Sagsøgte: Fundo de Garantia Salarial, IP og Instituto da Segurança Social, IP

Præjudicielt spørgsmål

Skal EU-lovgivningen på det specifikke område for sikring af løntilgodehavender i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens, herunder navnlig artikel 4 og 10 i direktiv 80/987/EØF ⁽¹⁾, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse, som selv i de tilfælde, hvor arbejdstagerne har anlagt sag mod arbejdsgiveren ved Tribunal do Trabalho med henblik på at opnå rettens fastsættelse af det skyldige beløb samt tvangsinddrivelse heraf, udelukkende garanterer de tilgodehavender, der er stiftet inden for de seneste seks måneder forud for anlæggelsen af søgsmål om insolvens mod arbejdsgiveren?

⁽¹⁾ Rådets direktiv 80/987/EØF af 20.10.1980 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om beskyttelse af arbejdstagerne i tilfælde af arbejdsgiverens insolvens (EFT L 283, s. 23).

Sag anlagt den 7. februar 2013 — Europa-Parlamentet mod Europa-Kommissionen

(Sag C-65/13)

(2013/C 108/36)

Processprog: fransk

Parter

Sagsøger: Europa-Parlamentet (ved A. Tamás og J. Rodrigues, som befuldmægtigede)

Sagsøgt: Europa-Kommissionen

Sagsøgerens påstande

— Kommissionens gennemførelsesafgørelse af 26. november 2012 om gennemførelse af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 med hensyn til formidling og udligning af tilbud og ansøgninger om beskæftigelse og genetablering af EURES annulleres.

— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter

Til støtte for søgsmålet har Europa-Parlamentet gjort et enkelt anbringende gældende om tilsidesættelse af artikel 38 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 ⁽¹⁾. Kommissionen har med sin vedtagelse af den anfægtede afgørelse misbrugt de beføjelser, som EU-lovgiver har tillagt den.

Ovennævnte forordnings artikel 38 tillægger således kun Kommissionen gennemførelsesbeføjelser, hvis begrænsninger følger af artikel 291 TEUF. Ifølge Parlamentet skal sidstnævnte artikel fortolkes således, at den ikke tillader vedtagelse af almengyldige retsakter, som supplerer visse ikke-væsentlige bestemmelser i retsaktens. Kun retsakter eller delegerede retsakter i artikel 290 TEUF's forstand kan supplere ikke-væsentlige bestemmelser i en basisretsakt.

Den retsakt, som Kommissionen har vedtaget, der må betragtes som en gennemførelsesretsakt i artikel 291 TEUF's forstand, supplerer imidlertid også ikke-væsentlige bestemmelser i forordning (EU) nr. 492/2011. Det er derfor Parlamentets opfattelse, at selv hvis det var nødvendigt at supplere ikke-væsentlige bestemmelser i forordning (EU) nr. 492/2011, burde Kommissionen, eftersom den ikke har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i artikel 290 TEUF's forstand, have forelagt lovgiver et forslag til supplerende eller ændring af basisretsaktens.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 492/2011 af 5.4.2011 om arbejdskraftens frie bevægelighed inden for Unionen (EUT L 141, s. 1).